

ДОНЪ КИХОТЪ.

(Романъ, отъ Сервантесъ — за юноши).

I.

Донъ Кихотъ рѣшава да стане стран-
ствуващъ рицаръ.

Въ единъ малъкъ испански градецъ, въ окръгъ Ламанчъ, живѣеше единъ бѣденъ дворянинъ — отъ ония, които и день днешенъ притежаватъ рицарско копие, староврѣмски щитъ, пусталъ конь и ловджийско куче. Защото снажниятъ, но мършавъ и кокалестъ дворянинъ бѣше голѣмъ любитель на лова. Викаха го Кихада или Кесада, а може-би и Кихана. Въ свободното си врѣме, а такова той имаше много, той дворянинъ четѣше само рицарски романи, и то съ такова увлѣчение, че всичко друго забравяше. Тази му страсть отиде до тамъ, че, за да накупи повече рицарски книги, той продаде голѣма часть отъ имота си. По цѣли нощи той не спѣше, като се мжчеше да разбере дори онова, което не би могълъ да проумѣе и най-дълбокиятъ философъ. Отъ много безсънни нощи и непрестанно четене, умътъ на бѣдния дворянинъ най-сетнѣ се побърка. Въображението му се изпълни съ чудноватитѣ и глупави измислици на рицарскитѣ книги, и тѣзи измислици той земаше за цѣла истина. Когато пѣкъ разсѣдѣкътъ му се помрачи съвършено, хрумна му такава мисль, каквато не е минавала прѣзъ главата на никой другъ умопобърканъ на свѣта. Той рѣши — за благо на отечеството и за своята собствена слава — да стане странствуващъ рицаръ, да се скита, възседналъ на коня си, та да се застѣпва за угнетенитѣ и безпомощнитѣ, като прѣзира всички опасности.

Увлѣченъ отъ тая си мисль, той се залови за работа. Прѣди всичко потърси и намѣри захвърленото нѣйдѣ въ дома му прѣдѣ-

довско рицарско облѣкло и орѣжие, почисти го, поправи и постегна. Но шлѣмътъ му се оказа безъ *наличникъ*, та трѣбваше цѣла недѣля врѣме, за да си направи новъ — отъ

мукава. Рицарътъ пожела да опита здравината му, и съ първия ударъ на меча си унищожи плода на толкова свои трудове. Принуди се